

Primeira premio de poesía

Alto, moi alto, tocando o ceo

Alto voan as gaivotas,
 moi alto, por riba del,
 procura cobillo o instinto,
 mostra a túa voz o Nordés
 escuras nubes ameazan con chuvia,
 e xa se oen os primeiros tronos.

Do seu letargo o mar esperta,
 castigando á terra que ousa detelo,
 vento que azouta ondas,
 ondas que rabiosas golpean.
 E comeza a gran batalla,
 a gran batalla dos tempos.

De especial cor o ambiente tinguido,
 palpable case a humidade,
 lóstregos que firen ó ceo que sangra
 pedras;
 a melodía é completa,
 un xogo de luces e sons imponente.
 A beleza dura instantes,
 ou anos ó borde do precipicio.

... Dende alá arriba, no cume da
 Capelada,
 tal forza percíbese coma un cúmulo de
 Harmonía estremecedora
 e dan ganas de deixarse caer,
 de voar coma paxaro,
 e formar parte de tanta inmensidade ...

Alto voan as gaivotas,
 moi alto, por riba del,
 pois é hora de recoller,
 e xa comeza a xirar un muíño despistado.

Raios que se esvaecen,
deixando paso ás cores,
que surcan o ceo en forma de arcos.
Unha barquiña que quería afundir tempo
hai,
agora abanea a modiño;
e a modo, o sol ábrese camiño por entre
as nubes,
e un halo de luz branca recorda o día da
Sagrada Promesa.

As penas choran auga salgada,
e a paz vístese raíña de novo.
Dende alá arriba óese o murmurio da
escuma,
e dan ganas de deixarse caer,
de refluxir e ser arrastrado por semellante
beleza;

O impulso dá paso á nada,
namentres un espello de auga,
aproximándose,
reflicte unha expresión satisfactoria,
que perdura un tempo e se desvanece,
co baile das flácidas carnes ó son das
ondas.
Brillos mortais de sangue no mar,
poñen punto final a unha vida,
que pasou perante si mesma hai uns
instantes.
O “ Nordés “ dille adeus co sorriso nos
beizos.
¡ Maldito traidor asasino !

Israel Iglesias Pena

1ª B.A.C.H.

I.E.S. CABO ORTEGAL